

חירותנו וביעור חמץ.

אלה השנים והמסמנים לנו את חג הגאולה, חג הפסח, זמן חירותנו, ולדורות
מה אנחנו למדים מאלה שגי הנושאים הללו התלויים זה בזה? התשובה הנצחית
היא, שתנאי הגאולה שנים המה: החירות העצמית, חירות הגוף מכל שיעבוד זר,
מכל שיעבוד הכופה את צלם אלהים אשר באדם להיות משועבד לכל כח אשר הוא
מוריד את ערכו, את תפארת גדולתו והדרת קדשו, והחירות הזאת אינה נקנית

רמה

עניני פסח

כראם על-ידי חירותה של הנשמה, חירות הרוח מכל מה שהוא מטה אותה ממסילתה
הישרה והאיתנה היצוקה במהותו העצמית, — אבל אלה שני סוגי החירות אינם
באים, ואין האדם בתור אישיות פרטית ולא העם בתור קיבוץ שלם בעל רוח מיוחד
זוכה להם, כראם על-ידי הביעור מכל גבולו את כל דבר המעכב את חירותו, שזו
חמצו, השאור שבעיסה, שהיניקו מצוי ביותר בעת אשר אור של גאולה
מתנוצץ עליה.

להתלמד אנו צריכים איך לסגל לנו את אותו הרוח הגדול של החירות, אשר
זרח עלינו אמנם בתקופות המאירות שלנו, ואשר יצא כברק נוצץ בהופעתה של
הגאולה הראשונה, גאולת מצרים, אשר נגלה עלינו מלך-מלכי-המלכים הקדוש-
ברוך-הוא בכבודו הגדול וקרבנו לעבודתו, שהיא חירותנו הגמורה, וחרים אותנו
משמלותה של העבדות הנכבדה אשר שוא היא עבודתה.

ההבדל שבין העבד לבר-החורין אינו רק הבדל מעמדי, מה שבמקרה זה הוא
משועבד לאתר זה הוא בלתי-משועבד, אנו יכולים למצא עבד משכיל שרוחו הוא
מלא חירות, ולהיפך בן-חורין שרוחו הוא רוח של עבד. החירות והצביונות היא
אותו הרוח הנשאה, שהאדם וכן העם בכלל מתרומם על ידה להיות נאמן להעצמיות
הפנימית שלה, להתכונה הנפשית של צלם אלהים אשר בקרבנו, ובתכונה כזאת
אפשר לו להרגיש את חייו בתור חיים מגמתיים, שהם שוים את ערכם, מה שאין
כן בבעל הרוח של העבדות, שלעולם אין תכן חייו והרגשתו מאירים בתכונתו
הנפשית העצמית, כראם במה שהוא טוב ויפה אצל האחר השולט עליו איזה שליטה
שהיא, בין שהיא רשמית בין שהיא מוסרית, — במה שהאחר מוצא שהוא יפה וטוב.

ואנחנו לאורה הפנימי של החירות העצמית הזאת, חרות על הלוחות, אל
הקרא חרות אלא חירות, נסע ונלך להבליט יותר ויותר את עצמאותנו הרעננה
הפנימית, שקנינו ע"י גילוי שכינה, אותה החירות שקנינו ע"י הפלא הגדול היחיד
בעולם, שנעשה עמנו בעת שגאלנו ה' יתברך וגאל את אבותינו ממצרים לחירות עולם.

בואו נא, אחים, אל הסדר כולנו, יודע לנו שהננו בני-מלכים, ועם שהחירות
היא גורלו הנצחי, לא עבר ישראל ולא ילידי-בית ולא יהי לבנו, מאז אשר נשא
ברמה, מיום חג חירותנו, את דגל החירות וביעור החמץ, אשר יבאו למים בקרבנו
וכשמן בעצמותינו על-ידי כותה-האיתנים של המפעל הקדוש והנאמן, בקיימנו את
דבר-ה' גואף ישראל מעולם ועד עולם, אשר צונו לשמור את המצות, שמרו את
החירות ואת ביעור החמץ, והגאלו מהרה גאולה שלמה.